

เสียง ฆ.ระฆัง ที่ดังแปลก

ประมุข อุทัยพันธุ์

สมัยก่อนชายไทยพุทธใจ
นักเลงนิยมการสักยันต์กันตาม
ร่างกาย เพื่อให้ร่างกายสามารถ
ทนทานต่อศาสตราวุธ หรือที่เรียก
กันว่า *อู๋ยงคงกระพันชาตรี* เป็น
พวกหนังเหนียว ยิ่งหรือแทงฟัน
ไม่เข้า ถึงแม้จะเข้าก็เพียงเล็กน้อย
เช่น ถูกคมมีดหรือดาบ ก็อาจจะ
แตกบ้างเฉพาะผิวหนัง โสฬศซึม
ออกมาพอเป็นยางบอนเท่านั้น

รูปยันต์ที่สักกันก็มีหลาย
แบบ แบบที่เป็นรูปสัตว์ก็เป็นสัตว์
ที่มีอำนาจ มีฤทธิ์เดช เช่น รูป
หนุมาน มังกร เสือ นาค เป็นต้น
ที่สักเป็นรูปยันต์ลักษณะต่าง ๆ
สี่เหลี่ยมบ้าง กลมบ้าง แล้วบรรจุ
อักขระขอมไว้บางส่วนในยันต์
นั้น ๆ ก็มี

ส่วนของร่างกายที่ใช้สัก
มักจะเป็นที่หน้าอก แขนหลัง แขน
ขา เป็นต้น บางคนสักเสียหลาย
ตำแหน่ง จนดูสวยพริ้วไปแทบ
ทั้งตัว สักแล้วจะขลังสามารถทน
ทานอาวุธได้แค่ไหน เพียงไร ก็
ยังไม่รู้ เพราะอาจารย์สักมักกำชับ
ศิษย์ว่า "ของดีไม่ต้องลอง ถ้าลอง

ถือว่าไม่มีความมั่นใจ ไม่เคารพ
อาจารย์ อำนาจความขลังจะเสื่อม"
ซึ่งศิษย์ยินดีปฏิบัติตามคำสั่ง ก็
การจะเอาร่างกายไปรับลูกกระสุน
ปืน คมมีดคมดาบ มันไม่ใช่เรื่อง
สนุก หวาดเสียวออกจะตาย สู้สัก
ไว้พอให้เป็นตะข่มขวัญใคร ๆ
ให้คร้ามเกรงตนเองบ้าง แค่นี้ก็ดี
ถมไปแล้ว

นอกจากยันต์รูปต่าง ๆ ที่
กล่าวแล้ว ยังมียันต์อีกรูปแบบหนึ่ง
ซึ่งสักเป็นพยัญชนะไทย ๒ ตัว
ได้แก่ตัว ฆ กับ ง บางคนสักเฉพาะ
ฆ ตัวเดียว แล้วสักรูปอุณาโลม
ไว้ข้างบนตัวพยัญชนะนั้น บางคน
สัก ฆง และสักรูปอุณาโลมไว้
ข้างบนเช่นกัน ส่วนของร่างกาย
ที่นิยมสักพยัญชนะสองตัวดังกล่าว
นี้มักเป็นที่หัวไหล่ ข้อมือ ท้องแขน
ต้นคอ และเหนือตาตุ่ม

ในสมัยที่ผู้เขียนเป็นเด็ก ๆ
ก็พอรู้ได้ว่า คนที่เขาสักนั้นเขาเป็น
ผู้เรียนคงกระพัน ไม่ว่าจะสักเป็น
รูปอะไร แม้สัก ฆง แล้วมีรูปอุณา
โลมอยู่ข้างบน ก็เป็นผู้เรียนคง
กระพันเช่นกัน แต่สงสัยว่าทำไม
เขาใช้ ฆง น่าจะเป็น คง เสียมาก

กว่า จึงสอบถามท่านผู้สูงอายุท่าน
หนึ่ง ที่มีสัก ฆง ไว้ที่ข้อมือ

"ที่ลุงสัก ลุงเรียนคงไซ้ใหม่"
"ไซ้"

"แล้วทำไมลุงจึงสัก ฆ คำว่า
คงกระพันนั้น เขาใช้ ค.ควาย กับ
ง.งู ไม่ใช่ ฆ.ระฆัง กับ ง.งู" ผู้เขียน
อวด "สอนหนังสือให้สังฆราช"
เข้าแล้ว

"ที่ลุงสักนี้ เขาไม่อ่านว่า
คง เขอ่านว่า เฆาะงอ ตัว ฆ เขา
อ่านว่า เฆาะ ตัว ง เขาอ่านว่า งอ"

เสียงที่ลุงออกเสียง เฆาะนั้น
มีเสียงสระเอาะบางเบา ฟังคล้าย
เสียงสระออที่เน้น ๆ และออกเสียง
คอ ไม่เต็มเสียง แต่เป็นเสียง ค
ควบ ง หรือ ก ควบ ง ผู้เขียน
พยายามขอร้องให้ท่านออกเสียง
หลายครั้ง เพื่อจะฟังให้ชัด ก็คงได้
ยินเป็นเสียงอักษรควบอยู่นั่นเอง
สงสัยก็เลยถามท่านต่อไป

"ตกลงว่าที่ผมเรียนมา อ่าน
ออกเสียง ฆ.ระฆัง ว่า คอ ก็คงผิด"

"ไม่ผิด" ท่านผู้สูงอายุตอบ
"อ่านถูกแล้ว แต่ของลุงเป็นเรื่อง
ของไสยศาสตร์ เขาเรียกว่าตัว เฆาะ
ไม่เหมือนกัน"

ผู้เขียนนำเรื่องนี้ไปสอบถาม
ผู้ที่สักระยัดที่สูงอายุคนอื่น ๆ ก็ออก
เสียงเช่นนั้นเหมือนกัน ครั้นหัน
มาถามบิดา ครูบาอาจารย์ และ
ท่านผู้มีอาวุโส ที่ไม่สักระยัดจูบ่าง
ก็ได้รับคำตอบว่า ไม่รู้เหมือนกัน
ว่าทำไมเขาออกเสียง ฆ เช่นนั้น
ตกลงเสียง ฆ.ระฆังที่ตั้ง
แปลก ก็ต้องยกประโยชน์ให้แก่
ฝ่ายผู้เรียนรู้ทางไสยศาสตร์เกี่ยว
กับการอยู่ยงคงกระพันชาติรีไป
สมกับที่เขาว่า ไสยศาสตร์เป็น
ศาสตร์ลึกลับ เสียงของ ฆ.ระฆัง
ที่ตั้งแปลก ก็กลายเป็นเรื่องลึกลับ
ไปด้วย

คิดถึง ฆ แล้ว พยัญชนะตัว
นี้ค่อนข้างอาภัพ บางที่เราเขียน
จดหมายหรือแต่งความตั้ง ๒-๓
หน้ากระดาษ หว่า ฆ ไม่พบเลยสัก
ตัว เพราะ ฆ มีที่ใช้กันน้อยมาก

ผู้เขียนทั้งความสนใจต่อเสียง
ฆ.ระฆังที่ตั้งแปลกในสมัยเด็ก
และคาดคิดว่าจะไม่ได้ยินเสียง
ตั้งแปลกเช่นนั้นอีก แต่ที่ไหนได้
พอได้เป็นหนุ่มเริ่มเข้ารับราชการ
ก็เจอกับเสียง ฆ.ระฆังที่ตั้งแปลก
อีกครั้ง คราวนี้มีใช้ตัว ฆง แต่เป็น
คำ ไม่รู้ว่าคำอะไรต่อมิอะไร สับ
สนปนกันไปเสียหมด ที่อ่านออก
เสียง คอ ก็มี ที่อ่านออกเสียง ค
ควม ง หรือ ก ควบ ง ก็มี ที่ออก
เสียง คอ ซัด ๆ นั้น อยู่ในภาคภาษา
ไทย ที่ออกเสียงควบนั้นอยู่ในภาค
ภาษามลายู โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ภาษามลายูที่ใช้กันในบริเวณ ๓
จังหวัดภาคใต้ คือ ปัตตานี ยะลา
นราธิวาส

เป็นที่ทราบกันทั่วไปแล้วว่า
บริเวณ ๓ จังหวัดภาคใต้ดังกล่าว

มีประชากรที่เป็นไทยมุสลิมไม่ต่ำ
กว่าร้อยละ ๘๐ ของประชากร
ทั้งหมดของแต่ละจังหวัด ซึ่งนิยม
ใช้ภาษามลายูท้องถิ่นเป็นภาษา
หลักในชีวิตประจำวัน ชื่อและชื่อ
สกุล ก็ใช้ภาษามลายู และเนื่อง
จากมีรกรากอยู่ในบริเวณนี้มาตั้ง
แต่โบราณกาล ชื่อสถานที่ หมู่บ้าน
ตำบล อำเภอ และจังหวัด ก็ถูก
กำหนดขึ้นเป็นภาษามลายูเช่นกัน
เป็นส่วนมาก ดังที่ประจักษ์กัน
ในปัจจุบันนี้

คำบางคำของภาษามลายู
นั้น ยากที่จะใช้อักษรไทยมาเขียน
ให้อ่านกันได้ถูกต้อง แม้แต่ชื่อ
และชื่อสกุลก็ไม่สามารถเขียนให้
เป็นมาตรฐานที่แน่นอนได้ เช่น
นางสระรีปะห์ อาจเขียนเป็นซารีปะห์
ซารีปะห์ ซารีปะห์ หรือ นายแหวหะมะ อาจเขียนเป็น
แหวหะมะ แหวฮะมะ แหวอะมะ เพราะ
เสียง ส กับ ซ หรือ ห กับ ฮ เป็น
คู่เสียงที่ใกล้เคียงกัน เหล่านี้เป็นต้น
ผู้ที่พอจะรู้และเข้าใจในภาษามลายู

เท่านั้นที่จะบอกได้ว่า แต่ละชื่อ
ที่เขียนต่างกันนั้น คือบุคคลคนเดียว
กัน เรื่องเช่นนี้ เคยสร้างความวุ่น
วายให้กับทางราชการ และทาง
ราชการก็เคยสร้างความเดือดร้อน
ให้กับชาวบ้านที่เป็นไทยมุสลิม
ที่ไม่รู้หนังสือไทย มามากต่อมาก
แล้ว

มีเสียงในภาษามลายูอยู่เสียง
หนึ่ง คือเสียง ก ควบ ง หรือ ค
ควบ ง ซึ่งเสียงนี้ตรงกับอักษร
ยาวีตัวหนึ่ง คือตัว ๕ อักษรตัวนี้
เขียนเท่ากับตัว G ในภาษาอังกฤษ
เมื่อเป็นอักษรนำ เสียงดังกล่าวนี้

ถ้าจะใช้ตัว ก หรือ ค แทนเพียง
ตัวเดียว ก็อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง
ตามเสียงที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้ จึงมี
ผู้คิดใช้ ฆ เข้ามาแทนเสียงของ
อักษรยาวีดังกล่าวเมื่อเป็นอักษร
นำ เพื่อให้อ่านออกเสียงควบ ให้
ถูกต้องตามเสียงในภาษามลายู
ใครเป็นผู้ริเริ่มใช้ ฆ ในภาคภาษา
มลายูนั้นผู้เขียนไม่ทราบ และคิดว่า
คงไม่มีผู้ใดทราบเช่นกัน แต่พอ
จะสันนิษฐานได้ว่า ต้องเป็นข้าราชการ
ที่มีถิ่นกำเนิดและภูมิลำเนา
อยู่ในบริเวณ ๓ จังหวัดภาคใต้เป็น
แน่ เพราะเท่าที่สังเกตเห็นมา ฆ
ในภาคภาษามลายูใช้กันมานาน
แล้วในเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของ
ทางราชการ ข้าราชการที่เป็นชาว
ใต้ที่รู้ภาษามลายู จะใช้ ฆ เขียน
และอ่านออกเสียงควบได้ถูกต้อง
ถ้าเป็นข้าราชการมาจากจังหวัด
อื่น ก็มักไม่เข้าใจ

หากจะว่าผู้ที่ริเริ่มใช้ ฆ
แทนอักษรควบในภาคภาษามลายู
ว่าเป็นคนพื้นถิ่น ๆ ก็ย่อมว่าได้
แต่เป็นการเพี้ยนที่นายอมรนับถือ
ในเมื่อคำที่ใช้ ฆ เป็นอักษรนำ
ในภาคภาษามลายูนั้น มิได้พ้อง
กับคำที่ใช้ ฆ นำในภาคภาษาไทย
เลย จึงไม่เกิดทั้งปัญหาและข้อ
กังขาให้กับผู้อ่านแต่อย่างใดกลับ
เป็นที่นิยมใช้กันมาก ตามหลัก
เกณฑ์ง่าย ๆ ของผู้ริเริ่มที่ได้เพี้ยน
ไว้ จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

ผู้เขียนเคยได้ยินเสียงจาก
วิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์
บรรยายถึงบรรยากาศของหาด
แฉฉะ ซึ่งเป็นหาดทรายชายทะเล
ที่สวยงามแห่งหนึ่งในท้องที่อำเภอ
ปะนาเระ จังหวัดปัตตานี โดยผู้

บรรยายออกเสียงว่า หาดแคแค ทำให้รู้สึกกังวลใจว่า ผู้ฟังที่อยู่ต่างจังหวัด ยังไม่เคยสัมผัสกับภูมิภาคแถบนี้ อาจจะคาดคิดว่าบริเวณแถบนี้คงมีต้นแคขึ้นเป็นดงกระมัง จึง "ดับเบิลแค" เข้าไปเช่นนั้น อันผิดกับความหมายอันแท้จริงของชื่อหาด ที่หมายถึง เข็งแซ่ไปด้วย เสียงคลื่นลมที่พัดสาดซำมากระทบฝั่ง เพราะ แฉะ แฉะ เป็นภาษามลายู ไม่มีระบุในพจนานุกรมไทย

ผู้เขียนรู้สึกหนักใจในการเขียนเรื่องนี้มิใช่น้อย เพราะเรื่องราวของเรื่องมันค่อนข้างพลวัตรเหมือนเส้นเชือกที่พันกัน ไม่ทราบว่าคุณอ่านจะเข้าใจได้มากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นการประเมินผล ก็ใคร่ขอทดสอบท่านผู้อ่านดูบ้าง โดยจะเขียนข้อความให้ท่านผู้อ่านได้อ่านออกเสียง ข ทั้งสองแบบให้ถูกต้อง ซึ่งผู้เขียนจะผสมผสานกันไว้ ดังนี้

"นายบือราเฮง ขอแฉะ นักโฆษณาประชาสัมพันธ์ของหมู่บ้าน ก่าปงเกาะ อำเภอบึงบอระเพ็ด (อำเภอนี้ เดิมมีชื่อว่า อำเภอสะบารัง หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า สะบือแฉะ) ได้ถูกฆาตกรฆ่าตาย

เสียแล้ว ขณะทำการโฆษณาขายสินค้าชื่อ Good Luck อยู่ที่หมู่บ้านเกาะบอระเพ็ด แล้วนำศพไปทิ้งไว้ริมหาดแฉะ อำเภอบึงบอระเพ็ด (เดิมอำเภอนี้เรียกว่า บึงบอระเพ็ด หรือ บึงบอระเพ็ด) การถึงฆาตของนายบือราเฮง ขอแฉะ ครั้งนี้ สันนิษฐานว่าคู่รักเก่า คือนายบือราเฮง ขอแฉะ ซึ่งเป็นเจ้าของโคชนที่มีชื่อว่า คอขอ เป็นผู้ฆ่า"

หวังใจว่าผู้อ่านคงแยกเสียง ข ได้ถูกต้อง แต่จะมากน้อยเพียงใดนั้น ก็ลองพิสูจน์เอาเองเถิดครับ เรื่องของตัว ข ยังไม่จบเมื่อมีผู้คิดเพี้ยนหน้า ข มาเขียนและอ่านแทนอักษรควบ ก็มีผู้เพี้ยน ข เป็น ก บ้าง ค บ้าง ตามสะดวกได้เหมือนกัน โดยไม่อ่านออกเสียงควบให้ยุ่งยากใจ (ตัวเอง) เช่น คำบดจะบังติงขอ เป็น จะบังติงกอ หมู่บ้านเกาะบอระเพ็ด เป็น เกาะบอระเพ็ดอย่างนี้เรียกว่าเพี้ยนชนิด ๆ พอมีเค้าเดิมอยู่บ้าง แต่โดยเฉพาะคำเกาะบอระเพ็ด นี้ อาจจะสร้างความเข้าใจให้กับคนต่างถิ่นได้ เพราะอาจจะเข้าใจว่า ที่ตรงนี้คงมีเกาะชื่อบอระเพ็ด หรือท้องที่ในอดีตเคย

เป็นเกาะมาก่อน ถ้าหากผู้คิดเพี้ยนจะเติมไม้ตรีลงบน เกาะ ให้เป็นเกาะ ซึ่งเสียงก็ยังใกล้เคียงกับบอระเพ็ด และไม่สร้างปัญหาด้วย (เกาะบอระเพ็ด-เกาะอูฐ)

แต่ชนิดที่เพี้ยนจนเพี้ยนเข้ารกเข้าพงไปเลยก็มีมาก ซึ่งเรื่องนี้ถ้าไม่โทษทางราชการแล้วก็ไม่รู้จะโทษใคร เพี้ยนจนชาวบ้านชาวเมืองต้องอ้าปากหวอด้วยความแปลกใจ เช่น ตำบลบุโหล่นบุโหล่นในอำเภอบึงบอระเพ็ด จังหวัดบึงบอระเพ็ด ท่านก็อุตส่าห์เพี้ยนเอาชื่อเข้าทำเนียบท้องที่เป็นทางการว่า บุโหล่นบุโหล่น (แปรสภาพของไม้ไฟให้เป็นข้าวเหนียว บุโหล่น-ไม้ไฟ บุโหล่น-ข้าวเหนียว) หรือเกาะบุโหล่นอาบี หรือ บุโหล่นอาบี ในกิ่งอำเภอไม้แก่น จังหวัดบึงบอระเพ็ด เช่นกัน ท่านเพี้ยนเป็นเกาะเล่าปี (จากอาบี-ไฟ กลายเป็นตัวละครจีนในเรื่องสามก๊กไปได้)

มันช่างแปลก แปลกเสียยิ่งกว่าเสียง ข ระฆังที่ดังแปลกเป็นไหน ๆ □

